

Reflexions als 70 anys

Hermenegild Toll i Vilaplana, Lleida

Jo sempre havia dit que, si tots els homes fossin iguals, tots serien com una girafa, mes vet ací que ahir vaig llegir en un llibre de Tomàs Merton "IncurSIONES en lo indecible" que Ionesco havia dit quelcom paregut, substituint girafa per rinoceront.

M'acuso de no haver llegit Ionesco, li tenia una certa al·lèrgia, per allò del teatre de l'absurd, mes ara me l'apunto entre les lectures que tinc pendents, que malauradament són abundantíssimes, precisament per haver estat durant tota la meua vida activa, una còpia, més o menys reeixida, de rinoceront.

Mes arriba la vellesa i, quan un es posa a recapitular, s'adona de moltes coses, i li entra la frisança per sortir de la pell de la girafa o del rinoceront, en la qual havia estat més o menys endinsat. I hom comença a reflexionar el que ha estat la seva vida, i et trobes amb coses punyents, encara. D'altres vegades et sobten veritables troballes, que vanitosament atribuïes a una diferència, que no m'entretinc a analitzar si bona o dolenta, de la massa de la gent que t'envoltava.

El que si sé és que em trobava diferent i caminava a contracorrent, una alternativa, diguem-ne que, bastant comuna a la meua vida que penseu que en-

cara dura.

És un fet que cerco la soledat, que en ella em trobo bé, i a voltes incòmode, perquè, quan estàs sol, és quan et trobes a tu mateix, quan et disseciones immisericorde i endinses el bisturí fins allà on fa mal. Llavors és quan et cal discernir entre el motiu que et va impulsar a l'acció, analitzant-la, aprofundint més en el silenci absolut que t'envolta, i és quan trobes una espurna de l'Etern, espurna fugissera, com un estel fugaç, que creua ràpidament la nostra fosca nit, apenes il·luminada per l'esmortida llum de l'astre de la nit o a la llum encara més suau de la cel·lística plena d'estrelles.

Uns dies a ciutat, en veure les masses humanes, en els passos de vianants, a l'espera de la llum verda, la munió de vehicles que circulen pels carrers, la immensitat de productes

inútils que la gent adquireix, les modes, igualitàries en el fons, encara que cadascú vagi vestit com li sembli bé, -tampoc ni els rinoceronts, ni les girafes són exactament iguals entre ells, en el seu aspecte extern- m'ha portat altre cop al concepte de gregarisme, de ramada, del qual sempre he procurat allunyar-me.

Potser la lectura d'un altre llibre, que us recomano, hagi contribuït quelcom a fer que el meu estat d'ànim n'hagi estat la causa. Em refereixo a "El nuevo rostro de Dios" de Miret Magdalena. De totes maneres, ja fa dies que la meua pensa va per aquests camins d'introspecció reposada. Cal fer balanç al final, i veure si hem aportat quelcom, o hem estat solament com un foc de sant Elm, fugisser.

En aquesta meua tasca actual, reflexió i lectura, el que em neguiteja és saber que mai no podré acabar la tasca, tantes són les coses sobre les quals voldria saber més. Ja he dit alguna vegada que el bon Déu ens va jugar una mala passada en multiplicar tant els estímuls que la vida ens presenta, i que la nostra tiferania sigui tan gran!, i la "meua" limitació tan palesa, que faci impossible abastar ni la cent milionèsima part d'allò que desitjaria.

I és llavors, quan t'adones de la teua particular limitació, del temps que has perdut en temes inútils i en passatemps estúpids. ■